

formuleret, skulde være dette, at hvis Kjøbenhavns Havns Grænser fremtidig udvidedes mod Nord, f. Eks. op til Taarbæk, kunde det virke hindrende for, at private Lodsejere langs Strandkanten med samme Lethed som hidtil regulerede deres Grænser til Stranden. Det har hidtil kunnet ske ved en simpel Inddæmningstilladelse fra Ministeriet. Hvis Kjøbenhavns Havns Grænser blev udvidede længere Nord paa, end de paagældende Lodsejeres Ejendomme ligge, vilde Følgen være den, at der maatte træffes et Arrangement mellem vedkommende Lodsejere og Kjøbenhavns Havn, hvorefter denne foretog Inddæmningen og arrangerede sig med Lodsejerne med Hensyn til at skaffe dem Adgang til Vandet som hidtil; i saa Tilfælde behøvede man ikke at gaa til Lovgivningsmagten. Det bliver altsaa kun dette, at det bliver Kjøbenhavns Havn, der fremtidig maa staa som den, der inddæmmer Arealer, og den bliver derved det Mellemed, som de vedkommende Lodsejere maa bruge i Stedet for som hidtil at henvende sig direkte til Ministeriet. Jeg ser ikke, at der heri er nogen virkelig Fare. Det ærede Medlem siger, at for saa vidt Bestemmelsen om, at Lovgivningsmagtens Samtykke skal indhentes til Erhvervelse af Ejendomsret over de omhandlede Arealer inden for Kjøbenhavns Havns Grænser, saaledes som de nu ere, viser sig heldig, kunde man fremtidig udvide den til at gælde ogsaa for de udvidede Grænser for Kjøbenhavns Havn. Men hvorfor kunde man saa ikke gaa den modsatte Vej? For saa vidt der skulde vise sig nogen Ulempe i Fremtiden ved Bestemmelsen, som den her er formuleret, med Hensyn til de private Lodsejeres Erhvervelse af Ejendomsret over deres regulerede Arealer langs Stranden, kunde man jo ophæve den Bestemmelse, at Lovgivningsmagtens Samtykke skulde indhentes, hvor der overhovedet bliver Spørgsmaal om et saadant Samtykke. Jeg tror, at man kun i ganske undtagelsesvis forekommende Tilfælde vil være nødsaget til at gaa til Lovgivningsmagten med saadanne Begæringer, og det er de eneste Tilfælde, ved hvilke Ulemper kunne antages at ville indtræffe. Et Hovedhensyn for mig er, at det vil være højst uheldigt paa et saa sent Tidspunkt af Samlingen som det, hvorpaa vi nu befinde os, at foretage en Forandring i Lovforslaget, som mulig kunde sætte dettes Vedtagelse paa Spil, naar jeg samtidig maa erkende, at Bestemmelsen, som den her er formuleret, ikke har nogen nævneværdig Betydning eller Betænke-

lighed, saa vidt jeg skønner. Sagen er jo ikke den, at § 5 vil forandre status quo med Hensyn til, at det ligger i Regeringens Haand at udvide Kjøbenhavns Havns Grænser saa langt mod Nord og mod Syd, som Administrationen finder det rigtigt. Saaledes er Forholdet, og det vil fremdeles blive Tilfældet, at det er et fuldstændig administrativt Anliggende, hvor langt man vil lade Kjøbenhavns Havns Grænser strække sig mod Nord eller mod Syd. Hvis man vil angribe det Punkt, maa man give en ganske anden Bestemmelse. Ved f. Eks. at slette § 5, vil det ærede Medlem se, at Administrationens Ret til at udvide Kjøbenhavns Havns Grænser slet ikke paavirkes. Jeg kan derfor ikke andet end indtrængende tilraade, at Ændringsforslaget ikke vedtages, da jeg ikke tør indestaa for, at Lovforslaget vil gaa igennem det andet Ting med denne Ændring.

Gustav Hansen: Jeg kan ganske slutte mig til de Bemærkninger, som kom fra den højtærede Indenrigsminister. Det Spørgsmaal er naturligvis af Vigtighed, af stor Interesse, om Administrationen har eller ikke har Ret til at udvide Kjøbenhavns Havn lige saa meget, det skal være, men dette Spørgsmaal berøres ikke af og vedrører heller ikke i mindste Maade § 5 i dette lille Lovforslag. Hvad der sker ved § 5, er blot en Omlægning af Retten til at give Tilladelse til private til at erhverve Ejendomsret over visse Arealer, nemlig en Omlægning i visse Tilfælde fra Administrationen til Lovgivningsmagten. Jeg kan altsaa ikke se, at § 5 har nogen større reel Betydning, og naar dette ikke er Tilfældet, vil jeg ikke være med til at udsætte dette Lovforslag for at strande eller for i alt Fald ikke at komme igennem i denne Samling. Jeg tror, at der altid vil være den Risiko, at denne Ændring ikke vil blive antagen i det andet Ting, og de Konsekvenser, som vilde følge deraf, vilde for Frihavnen være overordentlig sørgelige. Jeg maa derfor paa det bestemteste fraraade at tiltræde dette Ændringsforslag.

Breinholt-Vandborg: Den højtærede Indenrigsminister sluttede sine Udtalelser med, at selv om § 5 blev slettet, vilde det jo slet ikke forandre noget i den ministerielle Bemyndigelse til at udvide Havnen, saaledes som Ministeren maatte finde for godt. Det ved jeg meget godt, og det er heller ikke det, som mit Ændringsforslag